

BÍ MẬT THẦN VÕ MÔN

Tiểu Tà cười:

– Nếu không phế bỏ võ công của người, ta làm sao ăn nói với quần hùng võ lâm đây? Hãy tránh sang một bên. Nếu không người sẽ hối hận.

Độ Phi đau buồn, rướm rướm nước mắt nói:

– Nếu người phế bỏ võ công của ta thì sau này ta đâu còn cùng thiên hạ so tài.

Độ Vĩnh Thế thấy cháu mình bị phế võ công, đau lòng nói:

– Tiểu Tà người rất độc ác. Ta sẽ cùng người quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Tiểu Tà quay sang mắng:

– Lão già ác độc! Nếu người trả lời trả lời xứng đáng câu hỏi của ta may ra còn một con đường sống.

– Độ Vĩnh Thế chỉ lùi lại, không đáp:

Tiểu Tà hỏi:

– Vĩ Diệt Huyền và Chu Lăng có phải do người giả trang không?

Độ Vĩnh Thế nhìn Tiểu Tà, ngạc nhiên:

– Điều đó không quan trọng.

Tiểu Tà tiếp:

– Mấy năm trước tại Thanh Dương trấn, có phải người đã nói Vĩ Diệt Huyền đang ở tại đảo Thần Tiên, phải không?

Độ Vĩnh Thế hét lên:

– Đó là lời nói của sư huynh ta.

Tiểu Tà cười:

– Người thật là mưu mô. Tại sao Vĩ Diệt Huyền bị bắt? Lúc đó người đã thu phục được Phi Long Bảo lại còn muốn làm Phi Long Bảo chủ nữa. Tại sao lúc đó lại có đến hai Vĩ Diệt Huyền xuất hiện? Điều này thật ta không hiểu nổi. Người Vĩ Diệt Huyền thứ nhất có phải là thuộc hạ của người không?

Hắn chính là một tên Hắc y sát thủ mà sau này người giết chết để diệt khẩu?

Độ Vĩnh Thế như điên lên, cười lớn, nói:

– Người, nói ra câu nào cũng đúng cả. Ta muốn xưng bá võ lâm thì những chuyện như vậy có gì lạ đâu? Ha... ha!

Lão tiếp tục cười giống như một người điên thực sự.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Độ Vĩnh Thế! Người đã chiếm hết quyền lực của Phi Long Bảo bao nhiêu năm, tại sao còn muốn làm Bảo chủ?

Độ Vĩnh Thế nghiêng răng cắn hận:

– Chỉ qua một đêm cơ đồ của chúng ta tiêu tan cả thì cái gì cũng nói... nói hết... không ân hận...

Tiểu Tà hỏi:

– Tên giả mạo đó là ai? Nói mau!

Độ Vĩnh Thế mặt như một con ác quỷ nói:

– Hắn chính là Hắc y sứ giả đó... Vũ...

Tiếng nói chưa dứt thì một bóng người từ đâu bay tới, vung chưởng đánh tống vào đầu chú cháu Độ Vĩnh Thế, làm cho hai người này bất ngờ bị té xuống vực sâu.

Chú cháu Độ Vĩnh Thế giống như hai con diều đứt dây, rơi xuống núi, kết thúc một đời tội ác của kẻ gian hùng.

Tiểu Tà còn đang muốn hỏi thêm chú cháu Độ Vĩnh Thế để biết trong Thần Võ Môn còn có nhân vật nào đủ bản lĩnh duy trì tổ chức nhưng lại bị một bóng người xông tới giết chú cháu Độ Vĩnh Thế một cách bất ngờ, làm cho Tiểu Tà không sao ngăn cản kịp.

Người vừa ra tay đánh chú cháu Độ Vĩnh Thế trạc tuổi thất tuần, thân mình cao ốm, tóc bạc, y phục màu tím, mắt nhỏ, môi dày, má bên trái có một nốt ruồi, không giống người trong võ lâm.

Đánh xong, người này không cần để ý đến Tiểu Tà, lặng lẽ bỏ đi.

Tiểu Tà gọi lại, nói:

– Tiểu lão đầu! Người muốn giết người diệt khẩu sao?

Lão nhân cười hiền lành:

– Công tử có phải là Dương thiếu hiệp không? Lão phu họ Chương tên Thắng, nhà ở Triều Gia Tập, cách đây không bao xa, lâu nay chưa từng tái xuất giang hồ.

Tiểu Tà nhất thời không nhận ra, nói:

– Chẳng hay lão có liên quan gì mà giết người diệt khẩu như vậy?

Chương Thắng hỏi vặn:

– Hễ giết người là diệt khẩu sao? Dương thiếu hiệp. Hai người này có phải là chú cháu Độ Vĩnh Thế không?

Tiểu Tà khẽ gật:

– Không sai!

Chương Thắng bình thần nói:

– Vậy là đúng rồi. Ta không giết lầm người. Hai tên ác tặc này ai cũng thống hận, huống chi lão phu cùng với chúng nó có thâm thù đại hận. Lão phu hôm nay ra tay trừ được hai kẻ gian ác này là trả được thù cho Anh Nhi.

Nói đến đây lão rướm rướm nước mắt, tỏ vẻ đau buồn.

Tiểu Tà vẫn cố chấp:

– Lão đầu. Người phải nói rõ nguyên do, nếu không hôm nay ta không bỏ qua.

Chương Thắng có vẻ lãnh đạm, nói:

– Dương Tiểu Ta. Ta không biết cái gì là giết người diệt khẩu. Lúc nãy ta từ chân núi qua đây có gặp một bạch y cô nương và được biết nàng đang truy sát chú cháu Độ Vĩnh Thế. Chú cháu Độ Vĩnh Thế là kẻ đại thù của ta nên ta lập tức đi tìm hai tên ác tặc này để trả thù. Bởi vậy, khi thấy mặt chúng nó ở đây là ta đã không nhịn nổi.

Tiểu Tà nghĩ thầm:

– “Thì ra lão đã gặp được Tiểu Linh, và Tiểu Linh đã chỉ bảo lão đến đây, như vậy hành động đó không phải là giết người diệt khẩu rồi!”

Tiểu Tà nhẹ giọng:

– Lão có mối thâm thù gì với chú cháu Độ Vĩnh Thế?

Chương Thắng buồn rầu:

– Ba năm về trước, ta cùng với đứa con gái là Anh Nhi đến trấn Chánh Bình mãi võ để sinh sống. Độ Vĩnh Thế thấy con gái ta có sắc đẹp, bắt đi làm nhục, con gái ta xấu hổ tự vẫn.

Tiểu Tà thấy lão than thở tội nghiệp nên tỏ lời an ủi:

– Lão đầu! Người chết không thể sống lại. Độ Vĩnh Thế cũng đã chết dưới tay của ông. Oán thù được trả, thương buồn mà chi?

Chương thắng nói:

– Nếu ta không gặp Dương thiếu hiệp, mối thù của ta biết bao giờ mới trả được?

Tiểu Tà khoát tay:

– Bây giờ không có chuyện gì thì ông hãy về đi.

Lão già nói:

– Vậy lão phu xin cáo biệt, khi nào rảnh mời thiếu hiệp đến Triệu Gia Tập, lão phu nhất định hậu đãi.

Dứt lời, lão phi thân biến mất sau dãy núi.

Tiểu Tà tỏ vẻ lo lắng:

– Không biết Tiểu Linh làm gì mà lại gặp lão già này? Ta tưởng lão già định giết người diệt khẩu chứ.

Lập tức Tiểu Tà chạy sang chỗ Tiểu Thất.

Tiểu Thất thấy Tiểu Tà chạy đến, vội gượng dậy, hỏi:

– Chú cháu Độ Vĩnh Thế chết cả rồi sao?

Tiểu Tà nói:

– Có thể như vậy! Nếu không chết thì cũng phải mấy năm nữa mới trở lại võ lâm. Thương thế của người ra sao rồi?

Tiểu Thất cười, nói:

– Nội tạng có chút ít đau đớn.

Tiểu Tà đỡ Tiểu Thất dậy:

– Đi! Chúng ta đi tìm Tiểu Linh sẽ có kim châm độ huyết cho người. Ta đảm bảo chỉ năm ngày sẽ hết.

A Tứ và Tiểu Tà đỡ Tiểu Thất nhắm hướng chân núi chạy đi.

Chỉ chốc lát, ba người đã đến chỗ Tiểu Linh đang ẩn trú trong một hang núi.

Tiểu Linh chạy ra, hỏi?

– Tiểu Thất có sao không?

Tiểu Thất cười:

– Không có sao! Có Tiểu Linh ở đây tôi không sợ gì hết.

Tiểu Linh lườm:

– Đừng lảm chuyện. Mau nằm xuống để ta xem thương thế ra sao!

Tiểu Thất tuân lời nằm xuống. Tiểu Linh xem xét vết thương xong nói:

– Không có gì nguy hiểm.

Liền đưa cho Tiểu Thất một viên thuốc và nói:

– Bây giờ ổn rồi, tìm một thạch động để hai người dưỡng thương.

Tiểu Tà nói:

– Tìm thạch động không khó gì. Nhưng chúng ta xuống núi vào thị trấn nghỉ ngơi thì khỏe.

Tiểu Linh lấy kim châm độ huyết chữa thương cho Tiểu Thất.

Tiểu Tà thấy mọi việc đã yên ổn bắt đầu nghĩ đến thương thế trên người mình.

Xem lại, thì ra trên người của Tiểu Tà không biết bao nhiêu vết thương lớn

nhỏ nhưng nặng nhất là vết thương sau lưng, có cảm giác đau đớn rất khó chịu.

Tiểu Linh trông thấy kêu lên:

– Tiểu Tà! Anh làm gì vậy? Em thấy anh không lên tiếng tưởng là không có việc gì, ai ngờ trong người cũng mang nhiều vết thương.

Tiểu Tà trấn an:

– Đối với ta, thương tích như vậy có hề chi.

Tiểu Linh than thở:

– Lần này Bang Thông Thực chúng ta tổn thất quá nặng, thiếu điều bỏ mạng thôi.

Tiểu Tà nói:

– Bọn Tây Vực sát thủ võ công quả nhiên cao cường. Như A Tam, võ công tuy cũng khá, nhưng chỉ có thể giao đấu chừng vài hiệp là cùng. Nếu chúng tăng cường vài người nữa thì không sao chịu nổi rồi.

Tiểu Linh lo lắng:

– Nếu vậy thì nơi đây có thể còn bọn Hắc Y sát thủ, chúng ta phải trở lại thanh toán đi.

Tiểu Tà nghi ngờ hỏi:

– Tiểu Linh. Tại Tây Lương Sơn có lần em đã gặp một lão đầu và chỉ đường cho lão lên núi không?

Tiểu Linh gật đầu:

– Lão đầu thật tội nghiệp. Em muốn lão có cơ hội báo thù. Chuyện này như thế nào rồi.

Tiểu Tà nghe Tiểu Linh nói là đã chỉ đường cho lão già lên núi, nên ngồi thờ ra, nói:

– Anh tưởng rằng lão muốn giết người giết khẩu.

Tiểu Linh cười:

– Có phải lúc đó anh đang tra hỏi Độ Vĩnh Thế không?

Tiểu Tà gật đầu:

– Không sai. Anh muốn hỏi hắn xem đứng đằng sau hắn còn ai nữa không? Ai ngờ mới khai thác nửa chừng thì chú cháu Độ Vĩnh Thế đã bị đánh rơi xuống núi. Thật là mất hứng.

Tiểu Linh hỏi:

– Đã khai thác được chút gì không?

Tiểu Tả nói:

– Độ Vĩnh thế lúc đầu cười như điên sau này mới nhắc đến Hắc y sứ giả.

Nhưng vừa nói đến tiếng “Vũ” thì bị đánh rơi xuống núi.

Tiểu Linh cười:

– Chuyện này đơn giản thôi. Người mà hấn muốn nói đến chính là Giang Chấn Vũ, Hắc y sứ giả đó.

– Tiểu Tà nói:

– Trước kia Độ Vĩnh Thế sắp chết cũng đã từng nói ra, nhưng tại sao hấn không muốn tiết lộ người phản bội Vĩ Diệt Huyền?

Tiểu Linh khẽ lắc đầu:

– Tiểu Tà! Anh nghĩ không ra sao? Người Vĩ Diệt Huyền thích thật hiện đang bị nhốt tại đảo Thần Tiên mà. Người giả mạo Vĩ Diệt Huyền chính là Giang Trấn Vũ.

Tiểu Tà bắn khoả:

– Em nói cũng có lý mặc dù trong sự việc còn có vấn đề chưa rõ lắm.

Tiểu Linh hỏi:

– Có gì trặc ẩn nữa sao?

Tiểu Tà nói:

– Có bảy tên Hắc y đi cứu chúng nó, nhưng số người này không phải đồng bọn với Giang Trấn Vũ. Hình như trong nội bộ có ít nhiều mâu thuẫn.

Tiểu Linh nghĩ một lát rồi nói:

– Hay là Độ Vĩnh Thế dùng một mũi tên bắn hai con chim, trong âm mưu này đã gây mâu thuẫn?

Tiểu Tà vỗ tay:

– Đúng! Em nói có lý! Không ngờ Độ Vĩnh Thế là một con hồ ly.

Tiểu Linh hỏi:

– Tại sao anh nói như vậy?

Tiểu Tà giải thích:

– Bọn Tây Vực Hắc y sát thủ bị Giang Trấn Vũ thỉnh đến Trung Nguyên, nhất định là có âm mưu. Hai bên hợp tác xưng bá võ lâm. Sau này Giang Trấn Vũ không thực hành được. Luôn cả việc chiếm đoạt Phật tượng Quan Âm cũng thất bại nên bọn Tây Vực Hắc y sát thủ mới phản lại Giang Trấn Vũ. Bọn người như chúng nó thì không bao giờ trọng nghĩa.

Tiểu Linh nghe nói gật đầu:

– Chúng nó chỉ là những bọn lợi dụng để lừa gạt nhau, kết cuộc như thế cũng không có gì khó hiểu. Nhưng cứ nghĩ đến cha nuôi của em đang bị giam cầm trên đảo mà đau lòng.

Tiểu Tà cười:

– Không chừng ông ta lúc này còn đang nuôi heo ngoài đảo và đã trở thành vua heo rồi.

Bỗng A Tam toàn thân đã cự quậy được, Tiểu Linh vội hỏi:

– A Tam! Tỉnh rồi sao? Có đau không.

A Tam pha trò:

– Mẹ kiếp. Lần này trúng số rồi.

Tiểu Tà lấy ra một cuốn sách đưa cho A Tam, hỏi:

– Quyển sách này có phải “Thái thượng ma kinh” hay không?

A Tam đỏ mặt:

– Tiểu Tà bang chủ. Anh định nói dối hay sao vậy? Anh đ không biết chữ, còn em cũng chưa từng thấy qua, làm sao biết được?

Tiểu Tà mắc cỡ, cười:

– Ta tưởng người có nhiều kinh nghiệm, nhất là chuyện võ lâm nên mới hỏi người. Bây giờ chỉ có Tiểu Linh mới giải quyết nổi.

Lập tức Tiểu Tà lấy quyển sách trao cho Tiểu Linh.

Tiểu Linh xem qua một lúc, sắc mặt đỏ lên, nói:

– Thiên hạ lầm rồi. Ngoài mặt sách là “Thái Thượng ma kinh” nhưng bên trong nói toàn chuyện thâm dục. Thật là một cuốn sách kỳ quái.

Tiểu Tà nói:

– Phải hay không cũng chẳng cần. Mau đem đốt nó đi.

Tiểu Linh lập tức đốt bỏ Ma Kinh. Toàn quyển phút chốc cháy thành tro bụi.

Tiểu Linh nói:

– Từ nay về sau trên võ lâm không còn ai tranh đoạt. “Thái Thượng ma kinh” nữa. Nhưng Tiểu Tà! Anh lấy quyển sách này từ đâu vậy?

Tiểu Tà nói:

– Từ trong người Độ Phi. Lúc này anh thấy hắn dùng một chiêu đã đánh A Tứ ngất xỉu nên tưởng đó là một loại tà công.

A Tứ lúc này đã rõ:

– Thì ra là như vậy. Em lại cứ tưởng mình uống rượu say. Ha... ha!

Tiểu Linh cười mỉa mai:

– Thì ra là loại sách thâm dục..., cũng may chú cháu hắn đã chết.

Tiểu Tà nói:

– Chết rồi, khỏe rồi. Chỉ sợ rằng người tốt không sống lâu.

Tiểu Linh cần nhần:

– Thôi! Đừng có lảm nhảm nữa. Bây giờ chúng ta có trở lại Thiếu Lâm Tự không?

Hai ngày sau, A Tam thương thế đã lành, tất cả đều xuất sơn hướng về Thiếu Lâm Tự.

Minh Tâm chưởng môn trực tiếp ra nghênh đón, sắc diện của ông có vẻ trở lại bình thường.

Minh Tâm đại sư nói:

– A Di Đà Phật, Dương thiếu hiệp trở về không đúng hẹn, làm chúng tôi quá lo lắng. Bây giờ đã bình an, lão nạp rất hoan nghênh.

Tiểu Tà nói:

– Đa tạ đại sư quan tâm, chú cháu Độ Vĩnh Thế đã bị một lão đầu đánh rơi xuống vực sâu chết rồi. Nhiệm vụ của tại hạ đến đây là kết thúc.

Minh Tâm đại sư hoan hỉ:

– Như vậy rất tốt! Ác ma bị diệt trừ, võ lâm sắp thái bình, chúng sinh được thoát nạn. Công đức Dương thiếu hiệp thật vô lượng.

Tiểu Tà khiêm nhường:

– Tại hạ không dám nhận công đức như vậy. Hiện nay chúng ta cần phải ra đảo Thần Tiên giải thoát cho các nạn nhân võ lâm. Không biết đại sư đã chuẩn bị gì chưa?

Minh Tâm đại sư hỏi:

– Việc này cần bao nhiêu người?

Tiểu Tà nói:

– Không cần nhiều lắm.

Minh Tâm đại sư tiếp lời:

– Hiện nay có ba chưởng môn của các phái Thái Sơn, Hằng Sơn và Võ Đang, còn lại thì do ở xa quá nên chưa đến kịp.

Tiểu Tà khoát tay:

– Bấy nhiêu đó đủ rồi, hơn nữa nhiều người cũng không tốt.

Minh Tâm đại sư nói:

– Mời Dương thiếu hiệp đến chờ tại La Hán Đường, lão nạp sẽ mời các chưởng môn đó đến hội kiến.

Tiểu Tà cười:

– Thật làm phiền chưởng môn đại sư quá.

Không lâu, Minh Tâm đại sư đã dẫn ba vị chưởng môn đến La Hán Đường.

Tiểu Tà vội đứng dậy chấp tay thi lễ:

– Xin chào các vị chưởng môn.

Ba vị chưởng môn cùng chấp tay đáp lễ rồi an tọa trên ba chiếc ghế đã được Minh Tâm đại sư cho người bày sẵn.

Võ Đang Nhất Chánh Tử cười nói:

– Dương thiếu hiệp quả là nhân tài trong thiên hạ, lão phu vô cùng khâm phục.

Tiểu Tà vui vẻ nói:

– Nhất Chánh Tử đạo sĩ quá khách sáo, nếu không có sự đồng tâm hiệp lực của Thiếu Lâm đệ tử và các đại môn phái thì chúng tôi chắc không toàn mạng với Thần Võ Môn rồi.

Nhất Chánh Tử gật gù:

– Dương thiếu hiệp nói không sai, mọi người đồng tâm hiệp lực thì bọn gian tà chắc chắn sẽ bị diệt trừ. Chúng ta nhất định vĩnh viễn hợp tác, không biết Dương thiếu hiệp nghĩ thế nào?

Tiểu Tà phấn khởi nói:

– Đồng ý! Mong rằng chúng ta hợp tác chặt chẽ.

Hai chưởng môn phái Thái Sơn và Hằng Sơn cười không dứt. Họ đối với Tiểu Tà giờ đây rất cảm phục, nếu không thì sau trận chiến họ đã ra về cả rồi. Mục đích họ lưu lại cũng là muốn cùng Tiểu Tà ra đảo Thần Tiên giải cứu cho các nạn nhân võ lâm mà thôi.

Tiểu Tà thấy mọi người đều mến mộ mình thì cũng không khách sáo, phấn khởi nói:

– Trong chúng ta có ai giỏi về thủy công chẳng?

Minh Tâm đại sư thú nhận:

– Lão nạp không giỏi về thủy công, té xuống nước thì không xong rồi.

Nhất Chánh Tử đỏ mặt:

– Bần đạo cũng mắc chứng bệnh đó.

Tiểu Tà cười:

– Thuyền chìm có thể vớt gỗ được mà, có sao đâu. Nhưng tôi nghĩ thì Minh Tâm đại sư nên ở lại, để Minh Độ đại sư đi thì tốt hơn.

Minh Tâm đại sư không hiểu, hỏi:

– Dương thiếu hiệp, như vậy là ý gì?

Tiểu Tà nói:

– Sự thực không có gì. Một là Thiếu Lâm và Võ Đang là hai đại môn phái

của võ lâm Trung Nguyên, mà hai vị chưởng môn cùng đến một nơi, làm cho sự việc quá quan trọng. Hai là các vị đại chưởng môn ở Trung Nguyên nếu có tình hình bất trắc xảy ra thì sẽ kịp thời đối phó. Ba là người trên đảo Thần Tiên hiện giờ rất tầm thường, không cần nhọc sức nhiều người. Ý của đại sư ra sao?

Minh Tâm đại sư suy nghĩ một lát rồi nói:

– Thôi được, để Minh Độ sư đệ đi giải cứu đại sư bá.

Minh Tâm đại sư đã biết Tiểu Tà muốn mình ở lại là vì nguyên nhân thứ hai.

Tiểu Tà nói:

– Như vậy rất tốt. Tránh được việc chúng ta chưa đi đến nơi đã bị địch thủ tấn công.

Thái Sơn chưởng môn Chu Thiên Vân lên tiếng:

– Dương thiếu hiệp, võ công của ta không kém, nếu cần thì ta cũng giúp một tay tiêu diệt Thần Tiên đảo.

Tiểu Tà đùa:

– Chu chưởng môn, lần này chúng ta không cần ngồi thuyền, cứ bơi thẳng một mạch đến Thần Tiên đảo nhé.

Chu Thiên Vân xua tay, cười nói:

– Ta chưa từng bơi xa như vậy, nếu Dương thiếu hiệp thấy ta bất tài thì ta đành trở về môn phái mà thôi.

Hằng Sơn chưởng môn nói:

– Lần này ra quân, Dương thiếu hiệp định điều động bao nhiêu người? Lão phu có dẫn theo hai mươi môn đệ, không biết có đủ dùng không?

Tiểu Tà nói:

– Xin chờ tôi một lát.

Đoạn quay sang A Tam nói:

– A Tam, em tính xem một con thuyền chở được bao nhiêu người?

A Tam đáp:

– Khoảng ba trăm người.

Tiểu Tà gật đầu:

– Vậy thì quá tốt, chúng ta không cần nhiều như thế, một trăm năm mươi người là đủ rồi.

Minh Tâm đại sư lo lắng:

– Liệu có đủ sức đối địch không? Lão nạp e rằng chưa đến đảo thì có sự cố xảy ra.

Tiểu Tà khoát tay:

– Đại sư không cần lo lắng, bọn chúng lực lượng tuy đông nhưng võ công rất kém, chỉ có một quân chủ mà thôi, nên chúng ta không cần đem theo nhiều người. Một con thuyền thì dễ điều khiển, hai con thuyền thì khi có chuyện xảy ra khó mà bảo vệ lẫn nhau.

Minh Tâm đại sư thấy Tiểu Tà nói có lý nên không hỏi thêm nữa, mấy ngày qua ông đã biết được Tiểu Tà tính toán rất chu đáo nên cũng yên tâm.

Cuộc bàn thảo đến đây coi như kết thúc.

o O o